

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Incendis a cua d'ull

La història. Bretanya francesa, 1770. Marianne rep l'encàrrec de pintar el retrat d'Héloïse sense que ella ho sàpiga, la noia s'ha de casar a contracor, de sessió en sessió esclata una passió incendiària entre elles.

Les formes. Tota relació establerta entre l'artista que retrata i la model que posa, abasta nivells limítrofes amb el psicodrama. O en la possessió gairebé màgica de qui elabora la imatge d'una persona. També en el críptic intercanvi que es pot generar

entre l'observador i l'observat.

Per tant, qui posseeix qui? Si ens posem prou exquisits com ara la narració visual del romanç, és pulcríssima la paleta psico-cromàtica i emotiva que la cineasta francesa Céline Sciamma (Pontoise, 41 anys) es-

grimeix per donar visibilitat sensual a l'amor eròtic entre dues dones, una aristòcrata deprimida i una inquieta pintora a finals del segle XVIII. D'un traç expressionista 'avant la lettre' (atenció a l'escena que Héloïse desafia amb la mirada quan el foc incendia els baixos de la seva faldilla dins la nit), 'Retrato de una mujer en llamas' situa sota el focus polític la sorroritat i l'amor igualitari femení, feminista. Cine-

ma 'queer' amb el format de melodrama d'època, sintètic, essencialista, i on la música inherent a aquest gènere dramàtic, és administrada amb comptagotes: el cànon amb veus femenines al voltant la foguera, i l'Inverno d'Antonio Vivaldi en el llarg primer pla de l'Héloïse al final del film. Contrapunten, tot flamejant-les, les càlides peripècies d'un amor impossible. Amb els ecos del mite d'Orfeu i Eurídice, la Céline Sciamma ve a arrodonir les aventures lèsbiques

de la parella protagonista en la seva frustrada ascensió de l'infern. És accentuar la dimensió hipnòtica d'una narració suggeridora, però amb clara voluntat de poètica provocació. Incendis a cua d'ulls que igual no calen foc entre les destinatàries ideals del film.

Retrato de una mujer en llamas

Directora:
Céline Sciamma.

Intèrprets:
Noémie Merlant,
Adèle Haenel.
França, 2019. 119'.
Funatic Lleida.

El fons. La paritat ben entesa comença en unes mateixes.

La imatge. Marianne i Héloïse espiant-se, a cua d'ull, prop del mar.

La frase. '¿Ser libre es estar sola?', es pregunta una Héloïse dubitativa. Aquest és el preu que s'ha de pagar per no ser gregari, i no estimar?

La recomanació. Interessats en retrats plàstics i sociològics d'ahir, però molt d'avui, aquí i ara.